

Sygn. akt XVII Ka 94/18

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale oskarżyciela skarbowego Katarzyny Błaszak

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2018 roku

sprawy M. L.

oskarżonego o wykroczenie z art. 77§3k.k.s. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 12 października 2017 roku sygn. akt VIII K 804/16

1. na podstawie art.113§1k.k.s w zw. z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art.17§1 pkt 6

k.p.k. w zw. z art.51§1i 2k.k.s. uchyła zaskarżony wyrok i umarza postępowanie

przeciwko M. L.,

2. kosztami postępowania w obu instancjach obciąża Skarb Państwa.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2017 roku w sprawie VIII W 804/16 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego M. L. za winnego wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (k. 263).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli oskarżony (k. 291) oraz jego obrońca (k. 279 – 285).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione w niniejszej sprawie okazały się o tyle celowe, że pozwoliły Sądowi Okręgowemu na uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, albowiem karalność wykroczenia skarbowego będącego przedmiotem zarzutu stawianego oskarżonemu uległa przedawnieniu.

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego przypisanego mu wykroczenia skarbowego, które zostało popełnione w okresie od stycznia 2014 roku do maja 2014 roku oraz w lipcu 2014 roku.

Tymczasem zgodnie z przepisem art. 51 § 1 k.k.s. karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2 – 4 i 6 – 7 k.k.s. stosuje się odpowiednio.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 51 § 2 k.k.s. jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Ponadto zgodnie z przepisem art. 44 § 3 k.k.s. (odpowiednio stosowanym do wykroczeń skarbowych) w wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności.

Zgodnie z przytoczonymi przepisami art. 51 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 k.k.s. karalność przypisanego oskarżonemu wykroczenia skarbowego ustała z dniem 31 grudnia 2017 roku, albowiem dotyczyło ono uszczuplenia należności publicznoprawnych, których ostatnia płatność następowała do dnia 20 sierpnia 2014 roku (za lipiec 2014 roku), co w konsekwencji obligowało Sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania przeciwko oskarżonemu M. L..

Zgodnie bowiem z przepisem art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia Sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyła zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8 – 11 k.p.k. Natomiast zgodnie z przepisem art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 § 1 i 2 k.k.s. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w sprawie przeciwko M. L..

Sąd odwoławczy podkreśla także, iż uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w sprawie przeciwko oskarżonemu z powodu przedawnienia karalności przypisanego mu wykroczenia skarbowego, albowiem lektura akt sprawy nie pozwoliła w sposób oczywisty i bezsprzeczny na ustalenie, iż oskarżonego należałoby uniewinnić. Natomiast wyłącznie w takich okolicznościach Sąd odwoławczy obowiązany byłby do wydania orzeczenia reformatoryjnego – uniewinniającego, zamiast kasatoryjnego – umarzającego postępowanie w sprawie z powodu zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej. Stanowisko to wynika z utrwalonej judykatury Sądu Najwyższego, który wskazał: „Postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności” (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 roku, IV KKN 264/99, Lex 54407; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. I, Warszawa 2007, s. 151, teza 23).

W tej sytuacji odnoszenie się do zarzutów apelacji na podstawie art. 436 k.p.k. należało uznać za bezprzedmiotowe.

Zważywszy na treść wyroku na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd odwoławczy kosztami procesu za obie instancje obciążył Skarb Państwa.

Justyna Andrzejczak